

тамъ по Татарска та земля, достигналъ бѣше и въ градъ Валканъ, и влѣзи по погрѣшности въ царски те палаты, понеже му ся стори чие страннопріимница, и като погледна мало време на около, влѣзе въ единъ малакъ домъ, гдѣ то сие отъ гарба си дисаги те си, и пославъ ковера си (сиджаде то си) за да сѣдне, и да ся опокон. Слѣдъ мало време като си почина малко, приближи при него единъ отъ пазители те, и попыта го що нице. Дервишина му ся отговори, че имаше намѣреніе да премине тая ноцъ въ тая гостилница. Пазители те много сердито му рекоха, чи тая каца, въ коя то ся намѣрва ни е страннопріимница, — но са царски палати. Въ то сущо време като ся препираха, да мине и сунцій царь, и като послушавъ, какъ было возможно да е нѣкой си толко безумень, що да не разликува царски палаты отъ страннопріимница. — Царю, рече Дервишина дайте ми дозволеніе да попытамъ ваше то величество единъ, или два вопросы. — Кои ся заселили въ тая каца, кога перви путь ся созида? — Предцы те ми, царь ся отговори. — И кой рече Дервишина, бѣше найпослѣднень обиталь тука? — Отецъ ми, отговорися Царя. — А Кой рече Дервишина сега обитава тука? — Азъ му рече Царь. — Кой ли, попыта Дервишина, ще живѣе послѣ тебе тука? — Сынъ ми рече Царя. — Ахъ! прочее ваше величество, рече Дервишина, каца, коя то толко често примѣнява Господари те си, и